

Družinski tednik

ILUSTROVANI LIST ZA MESTO IN DEŽELO

Cena 2 Din
Izhaja ob četrtkih. Uredništvo in uprava v Ljubljani, Tyrševa (Dunajska) cesta 29/I. Poštni predal števil. 345. Račun poštne hranilnice v Ljubljani števil. 15393

Ljubljana, 13. septembra 1934

Naročnina za četrt leta 20 Din, za pol leta 40 Din, za vse leto 80 Din. V Italiji za vse leto 40 lir, v Franciji 50 frankov, v Ameriki in povsod drugod 2 dolarja

Stev. 37
Leto VI

Uboga dekleta!

Vida je začutila, da bo mati. Dolgo je dvomila, ker se ni upala verjeti. Tudi strah jo je bilo. Toda ko je za gotovo vedela, jo je vso prevzelo čustvo neizmerne sreče. Njeno veselje je bilo tolikšno, da so se v njem izgubile vse skrbi, ki zastrupljajo materinsko blaženstvo neporočenim materam. Vse drugo je bilo tisti mah pozabljen: niti na um ji ni prišla misel, da bodo s prstom kazali za njo in jo prezirali, ko pride na dan, da se je izpozabila z mladim gospodom. Niti strah, da jo bodo domači pogнали na cesto, ni mogel zatemniti njene sreče. Kakor bi že imela svoje dete v naročju in ga ljubeče zibala in mu pela uspavanko, tako je bilo vse njeno čutenje in mišljenje združeno okoli otroka, ki ga je pričakovala. Nič več ni marala skrivati svoje stanja; ponosno je prenašala svojo žalostno usodo bodoče neporočene matere, z vedrini očmi, skoraj izzivalno je prenesla poglede in prostaška namigavanja znank, ki jih je srečavala.

Toda prišli so trenutki, ko je Vida vzlic vsej neizmerni sreči nenadoma začutila žgoč zbudljaj v prsih. To je bilo tedaj, ko jo je prešinilo usodno vprašanje: kaj poreče otrokov oče? Dolgo se ni upala niti pogovor napeljati na svoje stanje, kaj šele da bi mu izdala svojo sladko skrivnost...

Nekega dne se ji je pa gospod Niko zdel manj neprijazen kakor drugače. Takrat je Vida zbrala ves svoj pogum in vsa zardela priznala, da mu mora nekaj povedati.

»Kaj vam ne pride na um!« jo je ogorčeno zavrnil mladi gospod — tudi tikel je ni več! »Bog vedi, kje ste to vzeli! Jaz naj bi bil oče vašega otroka? Ne svetujem vam, da bi takšne čenče raznašali po mestu, saj vam jih ne bo nihče verjel! Sicer je pa najboljšje, da vso to istorijo skrivate, kakor le dolgo morete... ako vam je kaj do tega, da vas obdržimo v službi.«

Vida sama ni vedela, kako je prišla v svojo sobo. Tako čudna praznina je nenadoma zazevala v njenem srečju in noge so ji postale težke, kakor bi bile iz svinca. Takšna je torej toli opevana ljubezen, ki je Vida presanjala o njej toliko noči. Fej, kako umazano in gnusno je vse to! Otrok ni njegov, je dejal, in kdo ve... Bog nebeški, za takšno jo torej ima?!

Uboga Vida v svoji naivni nedolžnosti pač še ni vedela, kako nizkoten in zloben je ta svet. Ljubezen je za večino ljudi zgolj utešitev mesnega poželenja in nizkotne sle. In mladi mož, ki je bil kriv Vidine nesreče, je bil tudi te vrste človek. Z lepimi besedami in mrzlim cinizmom ji je bil zmešal glavo. Dekle je bilo zanj samo predmet umazane fantazije in v ljubezni ni videl ničesar drugega kakor malce kočljivo in prepovedano neresno igrakanje, ki je samo zato na svetu, da podira iluzije in da se o njem s posmehom govori.

Tako je Vida stopila v življenje, tako je izvedela, kaj je ljubezen. Njena usoda je usoda neštetih njenih sotrpink. Samo da druge ne jemljejo stvari s tako žalostne strani. Toda Vida je dekleta z globokim, nepokvarjenim občutjem, hči gorā

Senzacija v Kanadi

Kanadska kmetica rodila 5 živih in zdravih deklic: edinstven primer v zgodovini. — Njen mož je hotel za milijon dolarjev razkazati obilni blagoslov na čikaški razstavi, pa mu vlada ni dovolila in je postavila otrokom štiri vacuhe. — Vsa Kanada zbira prispevke za mater in otroke

Ko je v začetku meseca junija kanadska kmetica Dionnova, doma blizu Toronta, dosti prej kakor je pričakovala, začutila, da postane mati, se ni prvi mah niti spomnila, da bi poklicala zdravnika; tako ji je v težki uri pomagala samo neka njena sosedka.

Olivi Dionnu, srečnemu očetu, ni niti v sanjah prišlo na um, da bodo najznamenitejši specialisti iz vse Kanade prihajali v njegovo skromno hišico, da bodo

največji časniki ameriškega kontinenta prinašali vsak dan kar najpodrobnejša poročila o početju njegove žene in njenega blagoslovljenega zaroda in da bo naposled še vlada sama posegla vmes in postavila njegovim potomcem kar štiri vacuhe.

Toda tisti usodni dan je bila vrla Dionnova žena s svojo sosedo čisto sama. Šele ko je požrtvovalna pomočnica srečno spravila dve punčki na svet in morala z grozo ugotoviti, da mati še zmerom ni rešena — šele tedaj se je ženica odločila in stekla po vaškega zdravnika dr. Dafoeja.

Nekaj ur nato niso bile samo tri punčke, ki jih je Dionnova spravila na svet — ne, bilo jih je nič manj ko pet!

Ljudje so bili tako presenečeni, da so v splošnem razburjenju celo pozabili dati otrokom imena. In zdaj niso niti vedeli, kateri je najstarejši!

Pa oče? Ali si lahko predstavljate, kako mu je bilo pri duši? Bil je kakor okamenel; edino kar je spravil iz ust, so bile besede, ki jih je nestržno topo ponavljal predse:

»Če je kaj pravice na svetu, me morajo zapreti!«

Šele drugi dan je zmagal očetovski ponos nad obupom. Dionne je tedaj sam telefoniral toronskim časnikom in jim sporočil senzacionalno novico.

Dr. Dafoe je prav dobro vedel, da Dionnovi petčrčki niso edini, ki jih pozna zgodovina zdravniške vede. Samo da so v vseh drugih primerih mati in večina novorojenčkov takoj po porodu pomrli. Toda vrli zdravnik se je sam pri sebi zaklel, da morajo srečna-nesrečna mati in vseh njenih pet hčerkic ostati pri življenju.

Težka je bila njegova naloga. Tedne in tedne so visele mati in otroci med življenjem in smrtjo. Kanadski časniki so dan za dnem prinašali cele stolpce poročil svojih posebnih poročevalcev o stanju matere in njenih otrok. Ugibali so na vse načine, ali se bo vrlemu zdravniku posrečilo ohraniti neobgljene črviče pri življenju. Zdaj šele, pred nekaj dnevi, je mogel dr. Dafoe sporočiti svetu, da je njegova požrtvovalnost zmagala.

Kmetska hiša — klinika

O senzacionalnem dogodku so pred tremi meseci pisali vsi evropski časniki;

in iz vsega njenega bitja kipi nedotaknjeno devišstvo prirode, iz katere je prišla med pokvarjene mestne ljudi. Kakor evčlici v maju se je bila odprla njena življenska pomlad: Vida je verovala v svojo srečo in z veseljem bi bila darovala zanj poslednjo kapljo svoje srčne krvi.

Ubogo, sirotno deklet! Vera

po njih smo ga na kratko zabeležili tudi mi. Toda šele zdaj nam prihajajo na ušesa tudi nekatere zanimive podrobnosti. Tako na primer šele zdaj beremo v kanadskih časnikih,

da se je srečni dogodek v Dionnovi hiši pripetil čela dva meseca prej. Kanadski Rdeči križ je takoj poslal materi in novorojenkam tri strežnice, ki jih je izbral med svojimi najboljšimi močmi. Neka toronska bolnica je pa odredila, da se otrokom pošilja vsak dan sveže materinsko mleko.

Tako se je dolge neznačajne kmetske hišice čez noč izpremenila v pravcato kliniko. V sobo, kjer so bili novorojenčki, ni smel nihče brez krinke za plin, da ne bi otroci nalezli niti najnedolžnejši nadoh.

Vsake tri ure so dajali deklicam hrano po posebnih načelih, ki so le po kapljicah puščali mleko. Vsako jutro so strežnice vzele otroke z gorkega in jih vtekile v oljno kopel.

V olje zato, ker je bila njihova koža še premlada in preveč nežna, da bi prenesla navadno vodo. Vsak dan so deklice polagali na občutljive električne tehtnice in zapisali sleherni gram njihove zreditve. V sobi je morala biti neprestano temperatura 23½ stopinje Celzija.

Bitka je dobljena!

Tretji dan po porodu je ena izmed dojenk obolela za božjastjo. Brž so primešali v vsakdanjo porcijo mleka kapljico ruma in kri se je začela spet redno pretakati.

Pod konec prvega tedna so tri novorojenke začele kazati znake zlatenice. Ko so časniki to poročali, je vsa Kanada trepetala za njihovo zdravje.

A tudi zlatenica je srečno minila. V nevarnosti je bila le še mati. Toda čez nekaj dni so zdravniki lahko sporočili, da je tudi mati izven nevarnosti. Vsa Kanada se je oddehnila.

Po drugem tednu so se že začele razvijati posamezne individualnosti. Strežnice so povedale, da zdaj že dobro razločijo vse deklice.

Vse petčrke so imele plave lase in sinje oči. Ivona je bila najbolj rejena; njena posebnost je bila, da je venomer iztezala ročice in nožice na vse strani in kremžila obraz. Cecilija je bila najčvrstejša in največja. Marija najbolj razposajena, Amalija najlencejša, Aneta pa najmanjša.

Toda petčrke je začela groziti že hujša nevarnost kakor božjast in zlatenica. Ta nevarnost ni bila nič drugega kakor — slava.

Že prvi dan se je pokazala ta nevarnost. Število radovednežev, ki jih je pramamila novica o nenavadnem božjem blagoslovu, je bila tolikšna, da so morali poklicati na pomoč policijo, drugače bi bila zijala vdrla v hišo in sam Bog ve, kaj bi se bilo potem zgodilo z neobgljenimi črvički.

Milijon dolarjev za razkazovanje otrok

Skupaj z radovedneži se je vtihotapilo v hišo tudi več spretnih impresarijev.

Eden izmed njih je obljubil Olivi Dionnu cel milijon dolarjev, če mu dovoli, da bo razkazoval njegove peterke na čikaški razstavi. Impresario je znal tako lepo in mamljivo govoriti, da je preprostega kmeta čisto zmešal in je naposled res podpisal pogodbo.

Toda ko je čez mesec dni napočila ura, ko je imel impresario priti po otroke, je zavreščalo po vsej Kanadi. Vsi časniki so protestirali in napadli vlado, zakaj dovoli, da se zgodi tak skandal.

Po vsej deželi je zavladalo tolikšno ogorčenje, da je res morala vlada intervenirati.

Sklenila je Dionnu vzeti očetovske pravice, namestu tega je pa poverila štirim častitljivim očencem varstvo nad otroki. In tako so ostale Ivona, Cecilija, Marija, Amelija in Aneta v svoji rojstni hiši in se niso odpeljale v Čikago.

Skrb pa že taka!

Minila sta dva meseca. Dekletca so srečno prestala najnevarnejše prve tedne in zdaj je vseh pet zdravih ko dren.

Toda vstala je nova skrb. Kako bo siromašna kmetica prehranila svoj obilni zarod? O, ne bojte se, Kanadčani so tudi za to poskrbeli.

Tako je na primer kanadski Rdeči križ prav te dni razpisal zbiranje darov za peterke. Zbirali so po ulicah, zbirali na prireditvah, zbirali v kinih in zabaviščih. In že po nekaj dneh so nabrali toliko dolar-skih tisočakov, da Rdeči križ sam skoraj ni mogel verjeti.

Pritok denarja je tako presegal vsa pričakovanja, da so te dni že lahko položili temeljni kamen za veliko poslopje, ki ga bodo še poznim rodovom lahko razkazovali kot otroški dom Dionnovih. Stal bo kakšnih dve sto korakov od njihove rojstne hiše in bo v vseh pogledih vzorno urejen. Kurjava, zdravstvene naprave, zračenje in kaj vem kaj še vse bo najboljšje in najmodernejše, kar je svet kdaj videl.

Dve babici in dve strežnici bodo imele samo to nalogo, da bodo noč in dan pazile in skrbele za peterke.

Dom bo stal »malenkost« 350.000 dinarjev.

Kakor vidite, je vrli vaški zdravnik dr. Dafoe držal besedo. Prvič v zgodovini človeštva je vseh petčrk z materjo vred ostalo pri življenju.

In da so lepo zdrave in da se jim dobro godi, so ondan dokazali kanadski časniki, ko so na prvih straneh priobčili velike fotografske posnetke pod naslovom: Prva prava kopel kanadskih petčrk.

Ako Vam naš list ugaia,

ga pokažite svojim prijateljem in ga pošljite kot tiskovino svojim sorodnikom v Francijo, Nemčijo, Ameriko in drugam

**Pisatelji
in njihov zaslužek**

EDGAR WALLACE

je spravil vsako leto težke milijone v žep. — Najboljšo kupčijo je napravil Remarque s knjigo „Na zapadu nič novega“. — Koliko honorarjev dobe najslavnejši romanopisci

V Londonu, septembra.

Gotovo ste že kdaj premišljevali, koliko zasluži pisatelj.

Nobena tajnost menda ni, da v splošnem pisci romanov, pesniki in pisatelji dram prav malo zaslužio, celo premalo, da bi sami dostojno živeli, ne pa da bi še redili večglavo družino. Med narodi, ki imajo mnogo čitajočega občinstva, pisatelji še kako žive od svojega peresa. Žalostna je pa usoda pisateljev pri malih narodih, saj si morajo zvečine služiti kruh še v zasebnih ali državnih službah. Največji gnotni uspeh je imel Remarque s svojo knjigo „Na zapadu nič novega“, saj je

v treh letih zaslužil 40 milijonov dinarjev. Sreča je opoteča! Njegov drugi roman »Vrnitev« mu je vrjel komaj skromen milijon.

Ker je Remarque odšel iz Nemčije, še preden je zavladal Adolf Hitler, se je zameril nemškimi nacionalistom, ki zaradi tega bojkotirajo njegova dela. Remarque živi odslej samo od prevodov in ponovnih izdaj svojega prvega dela v tujih jezikih.

»Na zapadu nič novega« je kakor glavni dobitek v loteriji. Toliko naenkrat ni še nikoli zaslužil noben pisatelj.

Na svetu je pa vse polno pisateljev, ki prebde pri svojih delih cele noči, delajo marljivo kakor mravlja in vendar zaslužio komaj toliko, da se skromno prežive.

V poslednjih letih ima največje dohodke angleški pisatelj Noel Howard, ki mu ni niti petintrideset let, pa vendar zasluži za svoja dela, knjige, skladbe in kuplete na leto 10 do 18 milijonov Din.

Približno toliko zasluži tudi George Bernard Shaw. Bil je celo tako »nobe«, da se je odrekel Nobelovi nagradi. Zdej je izjavil, da

od 80. leta dalje ne bo sprejemal za svoja dela niti beliča honorarja več, ker ne mara več plačevati visokih davkov, ne se prepirati z založniki.

Sicer imajo pa na Angleškem še druge literarne magnate. Rudyard Kipling zasluži deset milijonov na leto, prav toliko H. G. Wells, dočim se mora Philip Oppenheim zadovoljiti s petimi milijoni.

Svetovni in anglosaški rekord

Honorarji francoskih pisateljev so znatno manjši. Težko bi našli v vsej Franciji pisatelja ali dramaturga, ki bi zaslužil na leto več kakor tri do štiri milijone dinarjev. Edina izjema je Marcel Pagnolles, ki so mu knjige »Topaze«, »Marius« in »Fanny« v dveh letih vrgle 15 milijonov dinarjev. Ta mož ima prav gotovo rekord na Francoskem.

Na Angleškem in v Združenih državah je več takih, ki toliko zaslužio. Pisatelj Sherry je zaslužil s svojim delom »Na koncu poti« okrog 18 milijonov dinarjev.

Vendar se ne more noben sodobni pisatelj ponasati s tem, da bi bil toliko zaslužil kakor znani pisatelj kriminalnih romanov Edgar Wallace. Pred letom dni je njegova žena priznala, da je zaslužil na leto 30, da, celo 50 milijonov. Dolej se še nobenemu pisatelju ni posrečilo doseči tako visok letni zaslužek.

Pred nekaj meseci je neka velika ameriška knjižna založba naprosila Gandhija, naj spiše v petih knjigah svoje spomine za 10 milijonov dinarjev nagrade. Ravnatelj te založbe je sam odpotoval v Indijo, pa ga je Gandhi prav na kratko odpravil, češ da denarja itak ne potrebuje, »po naročilu« pa sploh ne piše.

Gandhi je torej odbil založnikovo prošnjo, pobežli ameriški razbojnik Dillinger je pa ponujal nekemu newyorškemu založništvu svoje spomine in misli o ameriškem pravosuđu za 100.000 dolarjev.

Ta vsota je bila založniku celo za takó »slavnega« razbojnika previsoka,

izvil se je pa iz zagate z odgovorom, da

pošten Američan pač ne more mešetariti z »Javnim sovražnikom številka 1«.

Časih je bilo drugače...

Zanimivo je, da se njega dni niti najboljšim pisateljem največjih narodov ni dobro godilo. Znani francoski pesnik Charles Baudelaire, ki je napisal nesmrtno zbirko »Cvetlice zlat«, je zaslužil vse življenje z vsemi svojimi pesmi, eseji in prevodi komaj 100.000 frankov.

Tudi Dostojevskemu se ni bolje godilo. Tik pred smrtjo je dobil še sto rubljev od nekega založnika,

**Vedeževalka
spravila bankirja na kant**

Moderna Pitija

in njene jalove napovedi. Kako se je opekel ravnatelj neke pariške banke, ker je poslušal lepo vedeževalko. — Prerokovalka pred sodiščem: plača naj 1.000.000 frankov odškodnine

V Parizu, septembra

Vsa pariška javnost sledi z zanimanjem senzacionalnemu sporu bančnika in vedeževalke.

Ravnatelj neke pariške banke toži vedeževalko Pitijo za milijon frankov odškodnine. Pitija je po vsem Parizu znana in priznana vedeževalka in prerokovalka; časniki so že na dolgo in široko pisali in poveljevali njene nenavadne prerokovalske zmoglosti ter hvalili njeno nezmotljivost.

Zdi se pa, da Pitijina nezmotljivost ni bila popolna, kajti gospod bančni ravnatelj jo toži zaradi krivega prerokovanja.

Pitija je mlada in od sile lepa ženska. Pred nekaj leti si je moderna naslednica staroslavne grške prerokinja Pythije uredila v najlepši in najprometnejši pariški ulici razkošno stanovanje. S kričečo reklamo je opozarjala pariške prebivalce nase, in posrečilo se ji je, da je zbrala okrog sebe celo kopico lahkovernežev, ki so kakor v razodetje verjeli njenemu prerokovanju.

Seveda je »madame Pythia« za svoje nasvete in svoja prerokovanja zahtevala zmerom mastna plačila. Kmalu je postala bogata in kupila celo vrsto gosposkih pariških palač.

Vajeni smo, da prištevamo med kliente vedeževalk samo lahkoverne ženske, toda moderno pariško Pitijo so obiskovali zvečine gospodje. Bili so to politiki, višji častniki, tovarnarji, bančniki in celo pisatelji in umetniki. Med temi odličnimi in stalnimi strankami je bil tudi gospod Charles Rémier, bančni ravnatelj.

Ta mož je slepo verjel sleherni besedi pretkane vedeževalke in ni

in takrat je dejal, da mu je prav še teh sto rubljev manjkalo do skupnega zaslužka 10.000 rubljev.

Slavni dramski pisatelj Henrik Ibsen, ki so mu še pred smrtjo postavili spomenik, je večkrat tožil, da

ne zasluži s svojim delom niti toliko kakor kakšen trgovec z ribami ali pa prodajalec kozuhovine.

Edino ena tolažba ostane pisateljem, ki niso milijonarji: da se leposlovje, zlasti pa njihova slava vendar ne da meriti z denarjem. Nekateri se celo zadovolje s tolažbo, da jim je Apolon bolj naklonjen kakor Merkur, bog trgovine...

sklenil niti enega važnejšega bančnega posla, ne da bi se poprej posvetoval z vseznalko.

Dokler je bila poslovna konjunktura ugodna, so šli gospodu ravnatelju vsi posli lepo v klasje, skratka vsa prerokovanja gospe Pitije so se uresničila, ko je pa nenadoma zavladala gospodarska kriza, je ravnatelju izpodletela kupčija za kupčijo. Padal je globlje in globlje, izgubljal milijon za milijonom, toda urokom mlade vedeževalke ni mogel uiti. Njena beseda mu je bila dokaz; lotil se je vsakega posla, ki mu ga je svetovala, čeprav je bil sam pri sebi prepričan, da mu bo spet in spet spodletelo.

Pred dobrim mesecem je gospod Rémier sestavil svojo bilanco in si priznal, da je revnejši ko cerkvena miš. Njegova družina, njegovi sorodniki in poslovni prijatelji, ki so poznali v njem samo treznega in skrajno previdnega bančnika, niso mogli verjeti, da je na lepem propadel.

Takrat se je razvedelo, da je gospod Rémier v poslovnih stvareh iskal nasvetov pri gospe Pitiji. Še več! Sam Rémier je spoznal in priznal, da je bil popolnoma pod vplivom te ženske, ki ga je prav gotovo uročila. Vse, kar mu je svetovala in priporočila, je brez ugovora storil.

Sorodniki so zdaj nesrečneža pregovarjali, da je tožil gospo Pitijo, češ da mu je s svojim krivim prerokovanjem napravila več milijonov škode. Pri razpravi zaslišane priče bodo nedvomno dokazale, da je bil gospod Rémier res popolnoma pod duševnim vplivom gospe Pitije in da je postal njen suženj.

Ves Pariz z nestrpnostjo pričakuje sodniške razsodbe.

Pasja zvestoba

V Curihu, konec avgusta.

Švicarski časniki poročajo o nenavadnem primeru genljive pasje zvestobe. Štiriindvajsetletna Jeanette Paly je odšla

Banka Baruch

15, Rue Lafayette, PARIS

Odpremilja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. — Vršni vse bančne posle najkulantneje. — Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64, Bruxelles; Holandija: št. 1458-66, Ded. Dienst; Francija: št. 1117-94, Paris; Luksemburg: št. 5967, Luxemburg. — Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice.

s svojim psom na visoke gore, ker se je nameravala lotiti pogorja Salevo pri Zevenskem jezeru.

Zdi se, da ni bila dovolj opremljena za tako težko planinsko turo, kajti ponesrečila se je s psom vred. Dekle se je pri padcu ubilo, njen štirinogi spremljevalec je pa ostal popolnoma neranjen. Pes se ni niti trenutke pomišljal, temveč je stekel od mrtve gosposke naravnost v najbližnjo vas ter tulil in zavijal, da bi se Bogu smilil; vendar se ljudje za njegovo neubrano tuljenje niso prav nič zmenili.

Pes jo je nato ucvrl skozi ves ženevski kanton in pritekel okoli polnoči v rojstno hišo ponesrečene Jeanette. Zvesta žival se je vedla tako čudno in pobito, da so domači takoj zaslišali nesrečo.

Opravili so se takoj v planine in našli popolnoma izobličeno truplo mlade navdušene planinke. Ugotovljeno je, da je zvesti pes tekel ves čas od kraja nesreče do deklidine rojstne hiše, a ta pot meri dobrih 50 kilometrov.

Tako genljivi primeri pasje zvestobe so pač redki.

Grof Monte Cristo

Roman

Napisal

Aleksander Dumas

53. nadaljevanje

»Kako prideš na misel, da mi ne bi bil simpatičen? Meni je ves svet simpatičen.«

»Torej tudi jaz, ker se pač štejem v ta svet... Hvala!«

»Nikar ne zmešajmo vsega!« odvrne Monte-Cristo. »Če pravim, da ljubim ves svet, ga pač tako ljubim, kakor nam je Bog zapovedal ljubiti svojega bližnjega; toda nekatere osebe mrzim. A vrniva se h gospodu Epinay! Pravite, da ga pričakujete v Parizu?«

»Da, gospod Villefort ga je poklical; njemu se menda prav tako mudi z ženitvijo gospodične Valentine kakor gospodu Danglarsu z gospodično Evgenijo. E, očetom, ki imajo za zakon godne hčere, pač ni prijetno; mislim, da imajo pravcačo mrzlico, dokler se jih ne odkrižajo.«

»A gospod Epinay je drugega kova ko vi; zdi se mi, da se zna potrpežljivo vdati v usodo.«

»Še več, vso stvar je vzel na moč resno; kupil si je bele ovratnice in govori že o svoji rodbini. Sicer ima pa Villefortove v velikih časteh.«

»Ki so jih tudi vredni, ne?«

»Kolikor vem, je bil gospod Villefort zmeraj na glasu strogega a pravičnega moža.«

»Vendar žel!« vzklikne Monte-Cristo. »Vsaj en človek, ki ga ne devljete tako neusmiljeno v nič kakor ubogega Danglarsa.«

»Najbrže zato, ker se mi ni treba oženiti z njegovo hčerjo,« odvrne Albert med smehom.

»Čudiš se vam moram, gospod,« meni Monte-Cristo.

»Zakaj?«

»Ker se tako trdovratno upirate tej ženitvi. Pametni bodite in pustite, naj se stvari same razvijajo — tako vam nemara ne bo niti treba jemati besedo nazaj.«

»Eh!« zategne nejeverno Albert.

»Menda, ljubi moj grof! Zoper vašo voljo vam pač ne bodo potiskali glavo med vrata! Pa pustiva šale,« povzame grof in se zresni. »Ali vam je res toliko do tega, da ne pride do te poroke?«

»Slo tisoč frankov bi z veseljem žrtvoval v ta namen!«

»Nu, potem smete biti brez skrbi. Gospod Danglars bi dal celo dvakrat toliko.«

»Ali je mogoče?« vzklikne veselo Albert, a takoj nato mu zatemni čelo oblak. »Po tem takem ima gospod Danglars neki vzrok?«

»O, glejte ga ponosnega sebičnega! Bogme, spominjate me na človeka, ki gre s sekuro nad ničernost drugih ljudi — če se pa kdo drugi njegove le z iglo dotekne, že zakriči.«

»O, ne, le zdi se mi, da bi moral gospod Danglars...«
»Od veselja poskakovati, da dobi takega zeta, ne? Toda naš bankir ni ravno mož dobrega okusa; zdi se mi, da se je ogrel za nekoga drugega... Premislite malo, pretehtajte moja namigavanja in izrabite jih v svoje korist.«

»Razumem. A da ne pozabim: moja mati... ne, moj oče se je spomnil, da bi priredil ples.«

»Poleti, pa ples?«

»Plesi so zmeraj moderni. Ali ne bi hoteli v mojem imenu povabiti tudi gospoda Cavalcantija?«

»Kdaj bi se vršil ta ples?«

»V soboto.«

»Starega gospoda Cavalcantija takrat najbrže ne bo več v Parizu.«

»Nu, bi pa povabili vsaj sina.«

»Oprostite, grof, saj ga niti prav ne poznam.«

»Ne poznate ga?«

»Ne; pred tremi ali štirimi dnevi sem ga šele prvič videl, drugače pa nisem z njim v nikakih zvezah.«

»A sprejemate ga vendarle?«

»To je drugo. Priporočil mi ga je neki vrl abbé — a kdo mi je porok, da ni njega kdo preslepil? Najbolje je, če ga že mislite povabiti, da to sami storite; drugače bi nekega dne, ako se oženi z gospodično Danglarsovo, še mene obdolžili, da sem spletkaril za vašim hrbtom, in bi se nemara celo hoteli pobiti z menoj. Vrh tega niti sam ne vem, ali pridem na vaš ples.«

»Zakaj ne?«

»Prvič zato, ker še povabljen nisem.«

»Saj sem nalašč zato prišel k vam, da vam osebno izročim vabilo.«

»Zelo ljubeznivo — a če me kaj zadrži?«

»Ako vam nekaj povem, se nadejam, da se boste žrtvovali in prišli.«

»Nu?«

»Moja mati vas prosi.«

»Gospa grofica Morcerfova?«
»Vpraša Monte-Cristo in vztrepe. »Preveč prijazni ste!«

»Vidite, tako je, če je človek tako skrivnosten. Torej pridete?«

»Če želi gospa Morcerfova... A gospod Danglars?«

»O, zanj se ne bojte, dobil je kar trojno vabilo; to stvar je uredil moj oče. Tudi gospoda Villeforta bi radi videli pri nas, a dvomim, da bi se odzval. Ali plešete, gospod grof?«

»Ne, sam ne plešem, rad pa gledam druge pri plesu. Ali plešate gospa Morcerfova?«

»Nikoli; njeno veselje je kramljanje z ljudmi. Posebno z vami bi rada kakšno rekla.«

»Res?«

»Častna beseda! Povem vam: vi ste prvi mož, ki se moja mati zanj zanima.«

Albert vzame klobuk in vstane; grof ga spremi k vratom. Na stopnicah se ustavi.

»Ni bilo prav, kar sem vam govoril o Danglarsu.«

»Narobe! Prosim vas, govorite mi mnogo o njem in vselej tako kakor danes.«

»Nu, potem sem miren. Kdaj pa pride gospod Epinay?«

Se nadaljuje na 4. strani v 4. stolpcu

Žena zastupila moža z muholovkami

V New Yorku, septembra.

V Ameriki pišejo vsi listi o nenavadnem skandalu. Zvedelo se je, da je ravnatelj neke velike kaznilnice hodil z jetnico Lidijo Sawtertovo na sprehode izven kaznilniškega zidovja. Ravnatelja so seveda takoj odpustili, o Lidiji Sawtertovi pa govori zdaj vsa Amerika.

Ta ženska je zaprta že dalj časa, ker je zavedla štirim svojim zakonskim možem in enemu zaročencu.

Njen prvi mož je umrl za tifusom; vsaj tako so izjavili zdravniki. Po njem ji je izplačala zavarovalnica dvajset tisoč dolarjev. Ostali trije njeni možje so bili sicer zavarovani na nekoliko manjše zneske, vendar vsi v njeno korist.

Po smrti njenega četrtega moža so pričeli sumiti, da nekaj ne bo v redu. Ugotovili so, da je Lidija svojim možem zadržala. Posebne vrste muholovke je vteknila v lonec in jih kuhala, kajti v prekuhanem stanju se tisto lepilo spremeni v strup. Ta strup je zmešala med jedi. Odkrivala se je tako štirih mož in si z zavarovalnicami ustvarila lepo premoženje.

Ko so to dognali, je bila Lidija že petič na oklekih z nekim mornariškim častnikom, ki se je tudi že zavaroval v njeno korist.

Policija je zločinsko ženo takoj prišla, sodišče jo je pa obsodilo na deset let ječe. Toda ravnatelj kaznilnice se je v lepo in zapeljivo Lidijo zaljubil do ušes in ji pomagal, da je zbežala. Petnajst mesecev se je potikala bog ve kje. Lepega dne so jo steknili v hiši vdovca Hartija Whytlocka, kjer je bila došla njegovih otrok. Sodišče je dognalo, da je Lidija skušala tudi vdovčeve otroke zastrupiti, vendar so to grozodejstvo še o pravem času preprečili.

Tokrat so Lidijo zaprli v največjo žensko kaznilnico, toda tudi ravnatelja tega zavoda je pretkana ptica vjela v svoje mreže. Ko so ugotovili, da je ravnatelj hodil s kaznjenko celo v mesto na sprehode, so ga takoj odstavili.

Bog vé, ali si ne bo pošastna žena našla spet nove žrtve?...

Leteča propaganda

V Parizu, septembra.

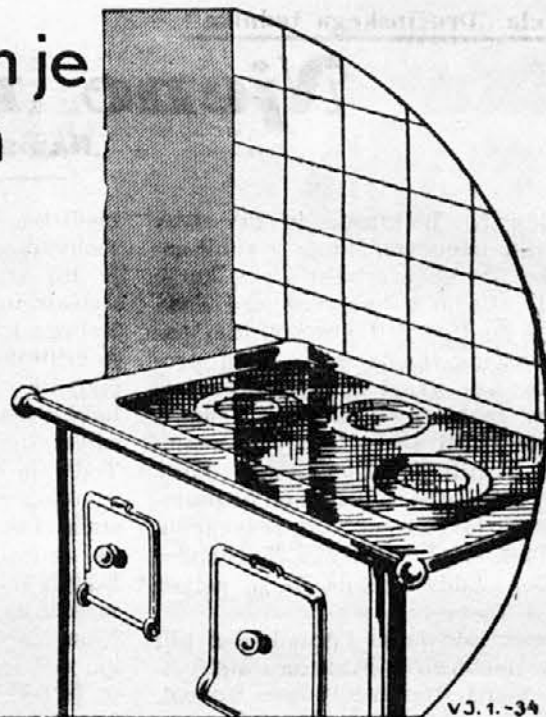
Francoski časniki poročajo, da so se v Moskvi pred nekaj dnevi vršili poskusni poleti z ogromnim letalom, ki prav gotovo ne bo še leta in leta dobilo večjega tekmeča. Aeroplan je vojaški enokrilnik in tehtal popolnoma obtežen in zaseden 40.000 kg. Stal je šest milijonov rubljev. Denar so darovali državljani iz širne Rusije, kajti letalo bi naj bilo izključno v propagandne namene in v dokaz ruske moči in sposobnosti. »Maksim Gorkij« je matična zračna ladja sovjetske propagande, ki bo državi tako ogromnega obsega gotovo mnogo koristila. Na letalu sta popolni radijski oddajni in sprejemni postaji; na krilih so vdelani ogromni zvočniki s takšnimi ojačevalci, kakor jih svet do današnjega dne menda še ni videl ne slišal, razen tega so pa v trup vdelani orjaški žarometi s svetlobno močjo več milijonov sveč, ki lahko s 1000 metrov višine razsvetijo obširne pokrajine.

Inženjer Tupoljev, ki je zgradil »Maksima Gorkija«, si je gotovo vtepel v glavo, da mora doslej največje letalo »Do X« najmanj za tretjino prekositi. Krila so dolga 64 metrov, dočim so pri »Do X« samo 48. Osem težkih in zanesljivih motorjev razvija po 840 k. s., skupno okoli 7000 konjskih sil, torej toliko pogonske sile kakor tri velike železniške lokomotive. »Do X« je prvotno z vsemi dvanajstimi motorji dosegel komaj 6.000 konjskih sil.

Pri gradbi letala je bilo zaposlenih 80 delavcev celih trinajst mesecev. Strokovnjaki so morali seveda že mnogo prej izvršiti sto in sto poskusov, preden so prilagodili svoje znanstvene račune zakonom narave.

Zakaj v tem je ves njen ponos!

Kako se sveti ognjišče, bele pečnice, obroči, držaji — skratka, vsa kuhinja. Ampak — pri kuhanju se sve zamaže..



V.J. 1.-34

KAJ STORITI!

VIM

ZA ČIŠČENJE BOLJŠIH IN NAVADNIH PREDMETOV

Malo Vima na vlažno krpo, pa malo podrgniti: in vse se zopet sveti!

Ameriški internati in zakon

V New Yorku, avgusta.

Upraviteljica newyorškega »Cassar college«, največje ženske visoke šole v Združenih državah, je odločila, da se studentke njene visoke šole smejo odslej močiti. Doslej je bilo na vseh ameriških visokih šolah najstrože prepovedano poročati se med študijem; to se je tikalo zlasti dijakinj. Upraviteljica te visoke šole je pa opazala, da so dekleta, ki so morala biti proti svoji volji dolgo zaročena zaradi ozkosrčnih predpisov, prav pogosto živčno obolela.

Pisateljica sovčaži moške

V New Yorku, septembra.

Vsa Amerika pozna slavno pisateljico Bebe Teshmanovo, ki je bila zakleta sovražnica moških.

Njeni spisi, v katerih je duhovito smešila zakonski stan, so imeli širom Amerike navdušene čitatelje.

Pred kratkim je pa Bebe Teshmanova umrla. Vsa javnost, zlasti ženske, so nestropno pričakovale razglasitve njene oporoke, ker so bile prepričane, da bo tudi v svoji poslednji napisani besedi izlila žolč na osovražene moške.

Pred nekaj dnevi so odprli oporočo, in pokazalo se je, da je bila huda zaušnica hudobnim ženskam. Vse svoje veliko premoženje, ki si ga je nabrala v borbi proti moškemu spolu, je zapustila — svojemu zakonskemu možu. Javnosti je znala vse svoje življenje skrbno prikrivati, da je poročena, kajti izgubila bi bila svoje ogromne dohodke tisti mah, ko bi se razvedela, da ni samica. Z možem je živela celih petnajst let skladno in srečno.

Pristašice njenih napisanih načel in

smešenja moškega spola so zdaj po njeni smrti divje nanjo kakor tigre. Može si pa zadovoljno manejo roke in se smejejo v pest.

Objava zaroke po radiju

V Budimpešti, v avgustu

Gospa Perlaky, posestnica in vdova v neki vasi blizu Budimpešte, je imela lepo hčerko Estero. Hčerka se je zoper materino voljo zaljubila v mladega nižjega uradnika in prosila mater, naj ji dovoli, da se poroči. Ker je mati že imela izbranega ženina za hčerko, se je odločno uprla tej zvezi. Da bi hčerko odtegnila njenemu prijatelju, se je mati odločila, da jo pošlje za časa velesojma v Budimpešto. Naročila je svojim sorodnikom, naj poskrbe, da se bo Estera tam dobro zabavala, in naj ji razkažejo budimpeštanski velesojem.

Zadovoljna s svojim pametnim ukrepom je gospa Perlaky po hčerkinem odhodu sedla k radiju, da bi slišala, kaj poročajo obiskovalci velesojma svojim domačim. Smehlja se je poslušala krepak ženski glas, ki je prihajal iz zvočnika: Tu Mary Katon iz Szegya, na velesojmu mi je zelo všeč, pozdrav in poljub mojemu možu. Prosim ga, naj ne pozabi dati zvečer otroku zdravila. Za tem so se vrstili še drugi pozdravi in naročila. Nenekrat zasliši gospa Perlaky v zvočniku glas prijatelja svoje hčerke Estere: Tu Andor Nagy iz Kiskunfelegyhaza. Obveščam vse svoje prijatelje in znance, da ljubim Estero Perlaky iz vsega srca in nikdar ne bom ljubil druge. Poročiti se hočem z njo, pa naj se zgodi karkoli.

Se preden se je gospa Perlaky zavedla, se je že oglašil v zvočniku glas njene hčerke Estere: Zdaj govori Ester Perlaky iz Kiskunfelegyhaza. Ljubim Andorja Nagya iz vsega srca, on je zame edini mož na svetu, z drugim se nikdar ne bi mogla poročiti.

Komaj je gospa Perlaky zaprla radio in se zamislila v neprijetne novice, ki so podrle vse njene načrte, že ji je telefonski čestitala njena sosedka. Celu uro je telefon neprestano brnel in gospa Perlaky je hoče noče morala sprejemati čestitke k zaroki svoje hčerke in se zanje še zahvaljevati.

L. M.

Kdor o drugih govori, je navadno dolgočasen. Kdor o sebi pripoveduje, je skoraj vselej zanimiv. Če bi ga lahko zaprl kakor knjigo, ko jo prebereš, bi bil popoln.

Oskar Wilda.

JUGOSLOVANSKA ZAVAROVALNA BANKA

„SLAVIJA“ v Ljubljani, Gosposka ulica 12
Telef. 21-76, 22-76

Podružnice: BEOGRAD, ZAGREB, SARAJEVO, OSIJEK, NOVI SAD in SPLIT

Novela „Družinskega tednika“

Njeno maščevanje

Napisal André Birabeau

Eddy K. Wilkinson je bil stvar pravilno imenoval. Morda je rabil nekoliko preveč prostaški izraz, ko je dejal: »Bedasta babja ideja!« Toda ker je to izgovoril z ameriškim naglasom, je zvenelo dosti manj prostaško. Kdo drugi bi bil stvar označil za muho lepe ženske. Toda k stvari: Prišli so iz Cannesa, namenjeni so bili pa v Monte-Carlo. Eddy je šofiral. Ko so se peljali mimo postaje zobčaste železnice, ki se vzpenja na Turbie, je vzkliknila Fernanda: »Stop, Eddy! Hotela bi se peljati na La Turbie!«

Razen Eddyja in Fernanda so bili v avtomobilu še Francesca Battistijeva, Sonja Dorinova in Jean Dupont. »V vzpenjačo! V vzpenjačo!« je začetala Fernanda z nogami.

»Bojim se, da bo ta zabava precej piskava,« je zagostolela Sonja.

»Če že hočete na La Turbie, zakaj ne bi šli z avtom čez Corniche?« je menil Jean Dupont.

»Ne,« je Fernanda vztrajala na svojem. »Jaz bi se na vsak način hotela peljati s to škaflo!«

Kaj so hoteli! Kakor smo že rekli, je šlo za muho lepe ženske, ali kakor je Eddy dejal, za bedasto babjo idejo. Ni kazalo tedaj drugega, kakor da se ji pokore. Spravili so avto v garažo in družba je zasedla prostore v tesnem vagončku. Fernanda je bila v pižami, Sonja v kopalnem kostumu, Francesca je imela samo lahno krilce na sebi, Jean Dupont kopalni plašč, Eddy pa široko izrezan trikot s kratkimi, belimi sportnimi hlačami. Zelo slikovita družba za malo postajo.

Bučno so se spustili na sedeže in smeje se opazovali vzpenjačo: debela, zobata tračniška proga sredi tira. Mali vlak — en sam vagon, ki ga je potiskala lokomotiva — je zabrlizgal in se premaknil. Strmina ni bila bogve kako huda, toda ko so dame začutile, da je njihovo telo zavzelo oster kot nasproti zemlji, so začele vreščati. Jean Dupont jih je dražil, Eddy je pa stal široko in nepremično v kotu in kadil smotko. Lokomotiva je veselo piskala, vlak je pihal navkreber. Hiše so se počasi pogrezale, tako blizu so bile, da bi jih skoraj z rokami prijel: črni zidovi, majhna dvorišča, ljubki vrtovi, pomarančna drevesa, vihrajoče perilo. Zdejci je pa vse izginilo, kakor bi padlo pod vlak. Iznad njih je pa vstala pokrajina. Strehe neštetihi hiš, skala s kneževino Monacom, pristanišče in ladje, vse je ležalo pod njimi kakor otroška igračka. Tedaj se je Fernandi iztrgal pri dušen krik.

»O, Bog!...«

Kaj se je pripetilo? Ali jo je omotica prijela? Ali ji je slabo postalo? Strmo je gledala predse z odprtimi usti, kakor bi ji bila beseda zamrla v njih. Naposled je dehnila: »Strojvodja... moj mož je... spoznal me je.« In oklenila se je Eddyja: »Oh, Eddy, Eddy..., tako se bojim!«

Bala se je. Videlo se je, da se boji. Družba se je vznemirila in zgrozila. Fernanda ima moža? In njen mož je strojvodja? Ali mar tega ni vedela? Zakaj potem ta strah?

Ne da bi bila mogla odtrgati pogled od sajastega in potnega obraza moža na ploščadi, je povedala v kratkih, hlastnih besedah: ko ji je bilo šestnajst let in je bila še neznan

modistka, se je seznanila z mladim mehanikom. Poročila sta se. Toda on je bil strastnega in razdražljivega značaja in ljubosumnost ga je delala slepega in nepreračunljivega. Ker se je vrhu tega čutila poklicano za lepše življenje, mu je lepega dne popihala. On jo je pa poiskal in jo z grožnjami in s silo spravil spet nazaj. Tedaj je v drugo zbežala. To se je zgodilo pred več leti. Potem je postala, kar je bila še zdaj: elegantna in zapeljiva dama, prijateljica Eddyja K. Wilkinsona, veletovarnarja maščob iz Čikaga. Česa neki se boji? Njen mož je nekoč ustrelil moža, ki ga je imel za njenega ljubimca. Ko jo je potem zvečer privlekel domov, je odprl plin, da bi šla skupaj v smrt. Toda ona se je ravno še o pravem času prebudila... Takšen je bil, čisto tak kakor nasilni možje, ki se o njih toliko bere v časnikih, ki v svoji blazni ljubosumnosti pobijejo cele družine, sosede in hišnike in potem še sebe... Spoznal jo je in zdaj jo vidi zraven Eddyja... Le kaj bo storil? Prav gotovo bo pustil lokomotivo, pustil zavore, da bo vlak z njo in z Eddyjem skočil s tira, zgrmel po pobočju in se razbil v globini...

V 24 URAH

barva, plisira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Škrobi in svečolika srajce, ovratnike, zapetnice itd. Pere, suši, munga in lika domače perilo. Parno čisti posteljno perje in puh

tovarna JOS. REICH
LJUBLJANA

Eddy je zdejci vrgel smotko proč. Ženske so zavreščale. Jean Dupont jih je skušal pomiriti: »Molčite! Ne genite se!... Mogoče se pa Fernanda moti, mogoče je sploh ni spoznal... Ne zbuajte njegove pozornosti!«

Lokomotiva je hropla. Vagon je plezal počasi više in više. Globoko spodaj se je zdelo, kakor bi se hiše majale in padale vznok. Sonja je začela: »Strašno, strašno!« Francesca je začela moliti. Jean Dupont se je obrnil k strojvodji: »Da, gleda nas... strmi v nas!«

Eddy je bil bled ko zid. Znoj mu je curljal s čela. S krčevito stisnjeno desnico se je grabil za srce. Fernanda se ga je hotela okleniti, pa jo je sunil stran.

»Ne hodi mi bliže... ali si zblaznela?... Da mi ne prideš bliže, prekl... ženska!« Med zobmi je zaškrta žaljivke v svojem jeziku. Penil se je in trepetal.

Fernanda je zaječala: »To je konček!«

Konec? Kdaj? Kdaj se bo zgodilo? O, te strašne muke negotovosti in čakanja... Lokomotiva je začela nerodno hropsti, zdelo se je, kakor da se ustavlja. Eddy je planil kvišku in se zaletel v vrata. Jean Dupont ga je potegnil nazaj.

»Kaj počneš?«

»Ne vzdržim več... Rajši se koj poženem v globino!«

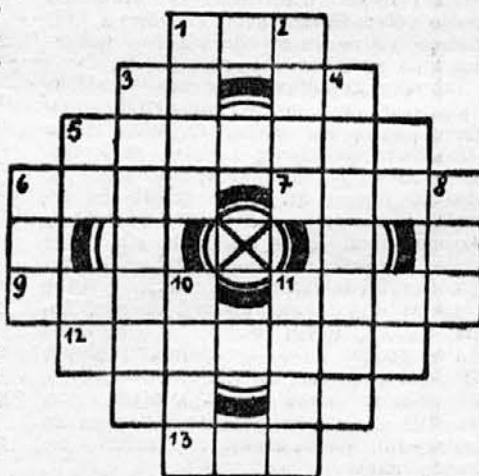
»Saj si zblaznel! Zlomil si boš tilnik. Če bi jo bil spoznal, bi se bilo že zgodilo.«

Eddy je omahnil nazaj v kot. Znoj mu je lil v curkih po obrazu. Vse njegove mišice so bile napete.

To je trajalo kakšnih deset minut. Deset dolgih strahotnih minut. In potem je bil vlak na vrhu. Izpustil je vesel brlzig, kakor bi se oddahnil, lagotno zavozil proti postaji in se ustavil. Družba se je pognala iz voza; tudi strojvodja je zapustil stroj. Stal je zraven njih na ozkem pločniku in si brisal svoje črne roke v še bolj črn predpasnik. Imel je čudovito lepe rjave oči in dobrodušen okrogel obraz. Gledal je petorico potnikov... ali bolje, opazoval je Fernandino pižamo, Sonjin kopalni kostum, Francescino krilce, Dupontov kopalni plašč in Eddyjeve sportne hlačke. Zdejci je Fernanda prasnila v smeh:

»Nu, ljubi Eddy, zdi se mi, da te je bilo temeljito strah! Deset minut, ki tvojemu srcu gotovo niso dobro dele; kaj? Deset minut, v katerih si resnično trpel in trepetal! Deset minut, ki jih svoj živ dan ne boš več pozabil!... Po dveh letih skupnega življenja sem se naveličala tvojega večnega tiraniziranja, naveličala tvojih izgovorov, tvojih laži, vsega, vsega, razumeš?... Ali se ne čudiš? O, nisem edina med tvojimi prijateljicami, ki te mrzim. Oh, Eddy, saj si lep človek, samo neverjetno neumen! Tudi druge sanjajo, kako bi se nekega dne maščevale. Kakor sem jaz sanjala. Samo da ženske te vrste po navadi nimajo domišljije. Kadar se hočejo nad kakšnim moškim maščevati, sežejo vselej po istem obrabljenem sredstvu: z drugim ga varajo... Tebe da bi varala? To bi te pač rebolelo, niti sekundo se ti ne bi skrčilo srce. Samo smejal bi se... Tebi gre do živega samo eno: strah, tolikšen strah, da ti šklepečejo zobje. Nu, ta občutek sem ti pripravila. Tvoja bledest, tvoj srd, tvoj trepet in tvoj smrtni strah — vse to me je bogato odškodovalo. Več ko bogato. Zakaj doživela sem srečo, da sem mogla tvoje strahopetstvo in grozo pokazati tudi najinim prijateljem... I, seveda, kajpada smo bili zmenjeni!... Ali te griže, dragec? Tako, zdaj mi pa dovoli, da iz hvaležnosti poplačam vrlega strojvodjo s svojim najlepšim smehljajem — vrlega strojvodjo, ki ga še živ dan nisem videla...«

Križanka štev. 13



Pomen besed

Vodoravno: 1. del voza, 3. kvarta, 5. revolucija, 6. trojanski junak, 7. roparica, 9. grška gora, 11. ime filmske igralkice, 12. jezero v Kanadi, 13. naš izvoz.

Navpično: 1. domača žival, 2. reka na Španskem, 3. država v USA, 4. zaječavec, 6. oče, 8. žensko ime, 10. del pohištva, 11. bog vojne.

Rešitev križanke št. 12 na 8. strani

GROF MONTE-CRISTO

Nadaljevanje s 3. strani

»Najkasneje čez pet ali šest dni.«

»In kdaj se misli oženiti?«

»Tako po prihodu gospoda in gospe Saint-Meran.«

»Ko pride, ga pošljite k meni. Čeprav trdite, da ga ne maram, vam vendar povem, da ga bom vesel.«

»Vaše zapovedi se bodo izvršile, gospod grof.«

»Do svidenja!«

Grof pomigne Albertu z roko v pozdrav in mu sledi z očmi. Ko je mladi mož stopil v kočijo in odšel, se Monte-Cristo obrne in zagleda za seboj Berluccia.

»Nu?«

»V sodno palačo se je peljala.«

»In je tam dolgo ostala?«

»Poldrugo uro.«

»Pa potem? Ali se je vrnila domov?«

»Da, naravnost.«

»To bi bilo tedaj v redu. Zdej pa, dragi gospod Berluccio, bi vam dal neki svet: odpeljite se v Normandijo in mi izberite primerno posestvo, ki sem vam o njem že govoril.«

Berluccio se prikloni in odide.

Še tisti večer se je odpravil na pot.

XII

Poizvedovanje

Gospod Villefort je držal besedo, ki jo je dal gospe Danglarsovi, še bolj pa samemu sebi, in je skušal dognati, kako je mogel grof Monte-Cristo priti na sled skrivnosti hiše v Auteuilu.

Še tisti dan je pisal nekemu gosposdu Bovillu, ki je bil prej nadzornik ječ, zdaj pa visok uradnik pri varnostni policiji. Gospod Boville si je izgovoril dva dni za svoje poizvedbe. Po preteku teh dveh dni je dobil gospod Villefort tole poročilo:

Osebo, ki jo imenujejo grofa Monte-Crista, posebno dobro pozna lord Wilmore, neki bogat tujec, ki pride sem pa tja v Pariz; tudi zdaj se mudi pri nas. Takisto ga pozna abbé Busoni, neki sičlski duhovnik, ki je več let deloval na Jutrovem in uživa tam jako dober sloves.

Gospod Villefort je takoj zapovedal svojim ljudem, da čim prej zbero kar najizčrpnije podatke o teh dveh tujcih. Že drugi dan zvečer je imel kraljevski prokurator tole poročilo v rokah:

Abbé se je mudil v Parizu samo mesec dni; stanoval je v majhni enonadstropnici blizu St.-Sulpicea; vso hišo s štirimi sobami je imel sam v najemu. V priliku sta bili obednica z mizami, stoli in kredenci iz orehovine in preprosta gostinjska soba, vsa v belem, brez preprog in brez ure. Abbé se je najraje mudil v gostinjski sobi v prvem nadstropju; tam so bile vse police polne bogoslovnih knjig in rokopisov; po kormonikovih besedah se je abbé po cele dneve zakopal vanje.

Sluga si je slehernega obiskovalca ogledal skozi nekakšno rešetko in če ga ni spoznal ali mu ni bil obraz po godu, odgovoril, da abbéja ni v Parizu. Ljudje potem niso več silili, ker so vedeli, da duhovnik mnogo potuje in da se časih zelo dolgo ne vrne. Toda naj je že bil doma ali ne, vbojajme je zmeraj obilno dajal. Zraven knjižnice je bila spalnica. Vsa njena oprema je sestajala iz preproste postelje, širih naslanjačev, zofe in klečalnika.

Lord Wilmore je stanoval v ulici St.-George. Bil eden fliših angleških turistov, ki pripravijo vse premoženje s potovanji. Najel si je opremljeno stanovanje, toda prebil je v njem komaj po dve ali tri ure na dan, še spal je le

redko hodil domov. Med drugim ima muho, da ne mara francoski govoriti, čeprav baje piše zelo pravilno francosčino.

Dan potem ko je kraljevski prokurator dobil te dragocene podatke, stopi na vogalu Féroujeve ulice neki mož iz voza, potrka na oljčnozeleno poslikana vrata in vpraša po abbéju Busoniju. Sluga mu pove, da gospoda ni doma.

»S tem odgovorom se ne morem zadovoljiti,« odvrne obiskovalec. »Prišel sem namreč po naročilu neke osebe, za katero mora biti človek zmeraj doma. Ali me ne bi gospodu abbéju...«

»Saj sem vam povedal, da ga ni doma,« ponovi komornik.

»Potem mu pa, ko se vrne, izročite tole poselnico in tale zapечатeni ovitek. Ali bo gospod abbé drevi že nazaj?«

»Takrat bo zanesljivo doma.«

»Dobro, oglasil se bom,« reče neznanec in odide.

Ob napovedani uri se ustavi v Féroujevi ulici kočija, toda to poi ne na vogalu, temveč pred zelenimi vrati. Iz nje stopi popoldanski gost in potrka. Sluga mu odpre in ga spusti naprej. Njegovo spoštljivo vedenje je bilo obiskovalcu dokaz, da njegovo pismo ni zgrešilo svojega namena.

»Ali je gospod abbé doma?«

»Da, v svoji knjižnici dela; izvolite kar za menoj!«

Tujec krene po vegastih stopnicah navzgor in zagleda abbéja, sedečega za razsvetljeno mizo, med tem ko je bila vsa ostala soba v somraku. Oblečen je bil po duhovniško, na glavi je imel pa kapuco, kakršne so nosili učenjaki v srednjem veku.

»Ali imam čast govoriti z gospodom Busonijem?« vpraša tujec.

»Da,« odgovori abbé. »In vi ste, če se ne motim, tisti gospod, ki ga pošilja k meni nekdanji nadzornik ječ gospod de Boville po nalogu policijskega prefekta?«

»Tako je, gospod.«

»Agent pariške policije?«

»Da, gospod,« pritrdi tujec nekam obotavljaje se in ves rdeč v obraz.

Abbé si popravi svoje velike naočnike, se spusti nazaj na stol in povabi tujca, naj tudi on sede.

»Poslušam vas, gospod,« povzame nato z italijanskim naglasom.

»Opravek, ki sem ga prevzel,« reče počasi neznanec, tehtaje sleherno besedo, »je prav tako dokaz zaupanja za tistega, ki ga izvrši, kakor za onega, pri katerem ga izvrši.«

Abbé se prikloni.

»Vaša neoporečnost,« povzame tujec, »je policijskemu prefektu tako dobro znana, da bi rad od vas izvedel neko stvar, ki oblast jako zanima. Zanesem se, gospod abbé, da vas prijateljske zveze ne drugi oziri ne bodo odvrnili od tega, da bi človeški pravici prikrili resnico.«

»Pod pogojem, da to, kar bi hoteli izvedeti, ne pride navzkriž z mojo vestjo. Duhovnik sem in izpovedna skrivnost na primer mora biti pridržana božji pravičnosti, ne pa človeški.«

»O, zafran tega bodite brez skrbi!« vzklikne tujec.

Se nadaljuje na 6. strani v 4. stolpcu



Norma Shearer

Kostanjevi lasje! Temno modre oči, Velika je, vitka in naravna. Za vse na svetu je škoda, da ne more kamera v barvi fotografirati njene prekrasne rožnate polti. Zobe ima kakor bisere, na licih pa ljubke jamice, zlasti kadar se nasmehne.

V zasebnem življenju ne rabi nikoli polepševalnih sredstev, še pudra ne; sicer bi pa bilo škoda, če bi svojo naravno lepoto kvarila z riževo moko.

Prava sodobna ženska je. Inteligentna, velikodušna — in ljudi pozna! Vede se neprisiljeno; pogovarja se z vsakim človekom tako preprosto in prijazno, da se slehernemu zdi, kakor bi govoril z dobro staro prijateljico.

V njeni ljubki glavici se rodi zmerom vse polno idej. Energična je, v svoj poklic je zaverovana in ponosna je na svoje uspehe. Tudi v zakonu je prav tako srečna kakor v poklicu. Še zmerom veruje v pravo

ljubezen in se ogiba pretemperamentnih prizorov. Kadar filma, ne mara obiskov.

Njen okus je izbran, saj jo imajo celo v Hollywoodu za najbolje oblečeno žensko. Najljubše so ji pastelne barve, zlasti siva. Prav redkokdaj obuje črne čevlje, klobuke pa nosi zmerom ekscentrične. Na klavirju igra umeritno in tako rada, da še v odmorih med delom zabrenka kakšno okroglo. Govori po angleško in francosko in celo nekaj španskega zna. Tenis je njen najljubši sport, a tudi plavalka je prav dobra. Bere, kadar le utegne, saj ima krasno in veliko knjižnico. Doma ima perzijsko mačko in celo tropo kanarčkov. Slabe volje ni nikoli in ceni humor. Njena največja želja je, da bi mogla nekoč ves svet objadati.

Njena poslednja filma sta »Na ljubezen obsojena« in »Svobodna ljubezen«.

Metro-Goldwyn-Mayer ob desetletnici

Letos bo obhajalo največje ameriško filmsko podjetje Metro-Goldwyn-Mayer desetletnico obstoja. Podjetja, ki so se pred desetimi leti združila pod to firmo, so pa že starejša. Leta 1924, ko so prej samostojne družbe ustanovile mogočno podjetje Metro-Goldwyn-Mayer, je imela pristopivša družba »Loew Inc.« že devetnajst let, »Metro« je uspešno deloval že devet let, »Goldwyn« pa eno leto manj. Vsa ta podjetja so bila živahna in podjetna, kaljena v izkušnjah. Pridružila se jim je še mlada in podjetna družba »Mayer«.

Oče te mogočne družbe je prav za prav Markus Loew, ki je leta 1905 ustanovil enega prvih kinematografov z imenom »Penny Arcade«, preprosto dvorano, kamor so hodili ljudje za piškvat penny gledat dobre in slabe filme. Leta 1920. je kinematografsko podjetje Loew Inc. vzelo pod svoje perotnice filmsko družbo »Metro«, ki so jo ustanovili leta 1915.

Tedanja družba »Metro Pictures Corporation« je izdelala že takrat po 30 filmov na leto, a tudi njeni igralci niso bili od muh. Spominimo se samo Rudolfa Valentina, Alice Terry, Mae Murray, Clare Kimball Young, Bustra Keatona, Barbare la Marr in Jackieja Coogana! Ta imena so še današnji dan občinstvu v nepozabnem spominu. »Metro« je takrat imela 24 zastopnikov na svetu in nekoli-ko lastnih kinov pod firmo »Loew Circuits«.

Leta 1924. se je družba spojila z »Goldwynom«, ustanovljenim leta 1916. Ti družbi sta se s skupnim delom uspešno uveljavili na svetovnem trgu. »Goldwyn« je bil sijajno organizirano podjetje in je imel v Culver-Cityju obširne studije. Letna produkcija te tvrdke ni bila nič manjša kakor produkcija »Metra«. Pri družbi je bilo nameščenih 750 ljudi za filmanje, okoli tisoč jih je pa bilo raztresenih po vsem svetu pri 27 zastopstvih.

Pri »Goldwynu« je zaslovelo mnogo igralcev in igralk. Na primer: Mabel Normand, Mae Marsh, Geraldine Farrar, Tom Moore, Pauline Frederick, Will Rogers, Jack Pickford, Betty Compson, Marion Davies, Conrad Nagel, Alma Rubens, Aileen Pringle, Blanche Sweet.

Med leti 1919. in 1924. je režiralo za Goldwyn več režiserjev: Clarence Badger, Victor Schertzinger, Maurice Tourneur, Marshall Neilan, Victor Seastrom, King Vidor in Al Green.

V zvezo teh dveh mogočnih družb je stopila še družba »Mayer«, ustanovljena leta 1920., s tedanjim letno produkcijo po 12 filmov. Njeni igralci so obetali mnogo, saj vsi poznamo Normo Shearer, Ramona Novarra in Lewisa Stona.

Zveza teh treh podjetnih družb je torej imela celo kopico dobrih igralcev in dovolj tehnično izvežbanih ljudi. Zadnja leta si je pa družba pridobila še marsikatero slavno zvezdo in tudi najslavnejšo med slavnimi, Greto Garbo.



Naš pravi domači izdelek!

Družba je bila zmerom dovolj častihlepna, da se je stalno kosala s konkurenčnimi podjetji. Svojo produkcijo je iz leta v leto izpopolnjevala in se zmerom trudila, da ugotovi čedalje večjim zahtevam občinstva.

Vse spremembe, nastale z izumom glasnega filma, je družba uspešno prestala in se ni omajala niti v dobi hude krize v Ameriki.

Metro-Goldwyn-Mayer ima današnji dan 24 lastnih kinematografov. Na leto razpošlje po 11.000 filmov in ima nameščenih v Culver-Cityju več ko 2.600 oseb.

Z delom v desetih letih obstoja je pač ta filmska družba lahko zadovoljna, na uspehe pa ponosna.

Svetovni tisk o Kleopatrici

Revija »Licht-Bild-Bühne« iz Berlina poroča o ogromnem uspehu svetovne premiere Cecilie B. de Milla filma »Kleopatra«, ki ga bomo tudi pri nas kmalu videli in slišali.

Poročilo je tako:

Veliki zgodovinski film »Kleopatra«, krona letošnje Paramountove produkcije, je sredi avgusta doživel dve svetovni



krstni predstavi hkratu, in sicer v New Yorku in Londonu. Naš dopisnik nam o londonski premieri poroča:

Cecilie B. de Milla Paramountov film »Kleopatra« so predvajali v Carltonu pred izbranim občinstvom. Film je prav tako sijajno izveden kakor nemi z istim imenom, vendar je mnogo učinkovitejši zaradi žive govorice. Najmogočnejši so prizori velikih bitk in Cezarjeva smrt v senatu. Claudette Colbertova igra vlogo Kleopatre dovršeno in naravno. Marka Antona je pa sijajno podal mladi angleški igralec Henry Wilcoxon, ki se je v tem filmu prvič predstavil na platnu. William igra Julija Cezarja tako prepričevalno, da bi ga menda nihče tako.

Angleški časniki trde, da je ta film najpopolnejše delo Cecilie B. de Milla, in obetajo filmski družbi bogate dobičke.

Frančiška Gaál se je odpravljala k poroki.

Neka slavna filmska tovarišica jo je vprašala: »Kolikokrat ste se že poročili?« »Šele drugič,« je priznala Frančiška in v zadregi zardela ko mak, »toda — morate razumeti — saj sem šele dobro leto zvezda pri filmu...«



Gore terjajo. Preteklo nedeljo se je na Jalovecu smrtno ponesrečil 21 letni gostilničarjev sin abiturient Marjan Benedik iz Strazišča pri Kranju. Spodrsnilo mu je na nevarnem mestu, da je zdrsel 50 m globoko po skalah in snegu in si razbil glavo. — Hudo prizadeti rodbini naše iskreno sožalje!

Smrt uglednega veletrgovca. Pretekli teden je umrl v Ljubljani širok Slovenije znani veletrgovec koles in šivalnih strojev Ignacij Vok. Žalujemo rodbini naše iskreno sožalje!

V Londonu so za poskušajo odpravili trobljenje avtomobilov. Prometni minister namreč upa, da bo število prometnih nesreč padlo, če se avtomobilisti in pešci ne bodo zanašali na trobljenje in rajši malo bolj pazili drug na drugega. Tudi žveci ubogih Londončanov bodo po novem manj trpeli; hrust in truš, ki se je zadnja leta razpasel po vele mestnih ulicah, je bil kar neznošen. — Pri nas bi pa kazalo motociklistom stopiti na prste; tak peklenški ropot, kakor ga nekateri uganjajo (najrajši ponoči) po mestnih ulicah, presega že vse meje. Ali za to reč ni paragrafov?

Živi zgoreli na morju. Preteklo soboto je začelo goreti na nekem velikem ameriškem parniku, ki vozi bogataše na Kubo in druge srednjeameriške otoke. Ko je prišla po več urah pomoč, je večina potnikov že živih zgorelo. Rešili so le okoli 300 ljudi, 200 pa jih je postalo žrtev plamenov. Ko je začelo goreti, se je kapitan tako razburil, da ga je zadela srčna kap. Med žrtvami so tudi skoraj vsi člani slavnega ameriškega pevskega društva »Concordia«.

Druga ometa išče. V nekem francoskem tedniku smo pred kratkim tole brali med malimi oglasi: »Zal fantek, star pet let, išče drugega očeta z dobro službo in avtom.« O materi niti besede. Bog ve, ali je imel oglas uspeh!

Kolesarske ceste. Zaradi pogostih prometnih nesreč so na Nemškem sklenili napraviti posebna vozišča za kolesarje in motocikliste. Eno takšnih cest so že skoraj dodelali. Dolga je 160 km in drži iz Berlina v Stettin.

Srednješolskega dijaštva bo letošnje šolsko leto v dravski banovini 10.725, na meščanskih šolah je pa vpisanih 8293 učencev in učenk.

Na Kitajskem je doslej veljal starodavni običaj, da človek plačuje zdravniška, dokler je zdrav, ne pa, kadar zbolí. Pred hišami kitajskih zdravnikov mora zvečer goreti toliko svetilk, kolikor jim je bolnikov umrlo. Zdaj so se zdravniki začeli pod vplivom evropskih razmer buniti proti temu in zahtevajo, da bi morali svoji plačati zdravnika tedaj, kadar bolnik umre. Kajpada se bore tudi za to, da se izdajalske svetilke odpravijo.

Za oslovo senco. Tragikomična vizija v treh dejanjih z epilogo. Spisala Zagreb in Ljubljana. Čas dogajanja: doba zagrebškega in ljubljanskega jesenskega velesejma 1934.

Prvo dejanje: Tragedija na morju. Podrobnosti manjkajo.

Drugo dejanje: Zajetje morskoga volka. Herojsko otepanje brezobega velikana v zahrbtnih ribiških mrežah.

Tretje dejanje: Morsko pošast peljejo z orjaškim tovornim avtom na ljubljanski velesejem. Med vožnjo nastop intriganta v obliki prozaičnega defekta. Pošast začne razpadati in ji ne kaže drugo, kakor da se zateče v roke zagrebških učenjakov, ki jo spretno rešijo ljubljanskih zijač.

Epilog: Vizija: Junaški bratomorni boj med zagrebškimi in ljubljanskimi zastopniki javnega mnenja se začasno konča s spravo, a po sporazumnem tihem dogovoru se bo pri prihodnji ugodni morskovoletji priložnosti z nezmanjšano odločnostjo nadaljeval.

Ta tragikomedija je doživela v ljubljanski in zagrebški javnosti popoln uspeh. Glavni igralci, sami diletanti, so pokazali velik talent in so kos vsaki improvizaciji. Quidam.

Tragedije
v senci prestola!

Ljubezenski roman avstrijskega nadvojvode Johana Salvatorja

Bela vrana na avstrijskem dvoru: romantični nadvojvoda, ki se navdušuje za revolucionarne ideje in ljubi pustolovščine

Po zapiskih nadvojvodovega komornika

II.*

Balet je doživel polom. To se je videlo že po prvem dejanju. Na parketu in v ložah je vladal leden molk, ko se je spustil zastor. Le z galerij, od ondod, kjer so bili zbrani novi nadvojvodovi prijatelji — igralci, slikarji in pesniki — se je zaslislalo plaho pritrdjevanje, ki ga je pa takoj zadušilo glasno sikanje.

Po drugem dejanju so začeli žvižgati. Nadvojvoda se je bil skrtil v temno ozadje lože; zdaj je zbežal iz gledališča. Obraz mu je gorel od sramu. Bežal je po ulicah in tako mu je bilo, kakor bi ga zasledovala grohotajoča se, žvižgajoča in sikajoča množica. Šel je na klopi v mračnem in samotnem parku se je nekoliko osvestil. Tam je sedel do jutra, ne da bi čutil mrzli veter ne dež. Njegova lica so bila mokra — od dežja ali od solz? — — —

V krčmah 'Pri mrtvi podgani', 'Pri izteklem očesu' in 'Pri prismojenem kuncu' so se čudili in vznemirjali:

»Kaj je z našim nadvojvodo? Kje je?«

Tudi na dvoru so se čudili:

»Kje je? Pa se vendar ni od sramu pogreznil v zemljo?«

Niti stari Franc ni vedel, kam je izginil nadvojvoda.

Tedaj se je nekega pomladnega dne nenadoma spet pojavil na Dunaju. Franc je pri priči opazil, kako se je izpremenil. Postal je suh, njegov glas je bil tih in truden....

Dva meseca nato je izšla nadvojvodova knjiga: v njej je ostro kritikal organizacijo avstrijske vojske.

V vojnem ministristvu je ta knjiga učinkovala kakor bomba. Starim generalom je od ogorčenja zmanjkalo sape: kako se jim drzne tak »zele-nec« dajati nauke! Najbolj ogorčen je bil nadvojvoda Albreht. Zahteval je, da se mora ta »nesramnost« brez usmiljenja kaznovati.

Dva dni po izidu knjige so ga poklicali v grad.

Ko je stopal po grajskih dvoranah, se je Johan Salvator pripravljaj na najhujše. Na obrazih vseh dvorjanov, ki jih je srečaval, je bral zasmeh in škodoželjnost:

»Aha, si nasedel?! Le čakaj, zdaj pride obračun za vse!«

Ko je stopil v cesarjev kabinet, je Franc Jožef vstal, stopil k njemu in ga srepo pogledal. Njegove oči so se srdito bliskale pod gostimi obrvmi. Tako sta stala nekaj trenutkov — stari cesar in 22 letni huzarski poročnik — in gledala drug drugega. Eden razjarjen, drugi miren, skoraj izzivajoč.

»Bral sem tvojo knjigo,« je naposled zamolklo izpregovoril cesar. »Kar si si v njej dovolil, je nezaslišana predrznost!«

»Storil sem samo to, kar mi je velevala ljubezen do domovine.«

* Gl. začetek v štev. 36.

GROF MONTE-CRISTO

Nadaljevanje s 5. strani

Pri teh besedah obrne abbé senčnik svetilke, tako da je luč jarko razsvetlila neznančev obraz, njegov je pa ostal v temi.

»Oprostite, gospod abbé,« reče hlasno odposlanec policijskega prefekta, »tako huda svetloba škoduje mojim očem.«

Abbé potisne senčnik spet dol.

»Prosim!«

»Pridiva torej k stvari. Gotovo poznate grofa Monte-Crista?«

»V mislih imate najbrže gospoda Zaccana?«

»Zaccana? ... Ali mu ni mar Monte-Cristo ime?«

»Monte-Cristo se imenuje neko posestvo, prav za prav skalovje, ni pa nikako rodbinsko ime.«

»Naj bo po vašem! Pustiva pre-rekanje o imenu, in ker sta gos-pod Monte-Cristo in gospod Zaccane ista oseba, govoriva o gospodu Zaccanu. Ali ga pozna-te?«

»Prav dobro.«

»Kaj je ta človek?«

»Sin bogatega ladjedelca z Malte.«

»Da, vem, tako govore; toda razumeli boste, da se policija ne more zadovoljiti s tem govore!«

»A če je to resnica,« odvrne abbé z zelo ljubeznivim smehljajem, »se mora pač vskdo s tem zadovoljiti, torej tudi policija.«

»Ali ste pa tudi gotovi tega, kar trdite?«

»Menda!«

»Ne mislite, gospod, da vam ne bi hotel verjeti. Vzlic temu vas moram vprašati: Ali ste tega gotovi?«

»Povedal vam bom, gospod, da sem poznal očeta gospoda Zaccana, s sinom sem se pa neštetokrat igral v ladjedelnici, ko je bil še otrok.«

»A njegov grofovski naslov?«

»Saj veste, da se takšne reči lahko kupijo.«

»Pa njegovo bogastvo? Pravijo, da je neizmerno ...«

»Neizmerno, da, to je prava beseda.«

»Koliko mislite, da premore?«

»Najmanj svojih dve sto tisoč frankov rente na leto.«

»Nu, to bi še bilo,« meni obiskovalec. »Toda slišal sem govoriti o treh ali celo štirih milijonih!«

»Toliko menda vse eno ne bo.«

»Pa poznate njegov otok Monte Cristo?«

»Kaj ga ne bi! Vsakdo, kdor se vozi iz Palerma, Rima ali Napolija na Francosko, pozna ta skalni otok, saj se pelje mimo njega.«

»A zakaj je grof kupil to skalovje?«

»Samo zato, da je postal grof. Kdor se hoče v Italiji imenovati grofa, mora namreč imeti tudi svojo grofijo.«

»Gotovo vam bo kaj znanega o mladostnih pustolovščinah gospoda Zaccana?«



»Ideal«

Kongresni trg 3

»emično čiščenje, barvanje in svetlokanje«

Cesar je nabral čelo. V senci gostih obrvi so njegove oči še srditeje zarezale.

»Že jutri se boš odpeljal v Krakov in ostal tam!« je zasikal med zobmi.

»Ali je to pregnanstvo, veličanstvo?«

»Na Dunaj se ne boš vrnil prej, dokler ne sprevidiš, kako nedostojno je bilo tvoje vedenje!« je ostro odgovoril cesar.

Na nadvojvodovih ustnicah je zaigral usmev.

»Tedad do smrti, zakaj smrt edina mi more braniti, da ne bi povedal, kar se mi zdi dolžnost.«

Ledeno je cesar potrdil: »Morda do smrti!«

Ko je nadvojvoda odhajal iz cesarjevega kabineta, je moral v čakalnici mimo dvorjanov. V njihovih očeh je razločno bral škodoželjnost. Toda še isti mah jim je ta izraz izginil z obrazov in se umeknil nepopisnemu začudenju: nadvojvoda ni prav nič spominjal na kaznovanega šolarčka, narobe: visoko vzravnal je šel mimo njih.

»Nepoboljšljiv je!« je slišal, kako je nekdo zasikal za njegovim hrbtom.

Minevali so dnevi, minevali so meseci in leta...

Že štiri leta je živel nadvojvoda v pregnanstvu. Najprej v Krakovu, nato v Lircu. In od tedna do tedna, od meseca do meseca je rasla v njem zagrenjenost. Dajal si je duška v člankih, ki jih je neumorno pisal. Predmet teh člankov je bil zmeraj isti: hibe avstrijske vojske.

V cesarskem gradu jih je začelo skrbeti. Le kako naj mu zavežejo jezik? Če ne bi bil član cesarske rodbine, bi bila stvar lahka: vrgli bi ga kratkoma v ječo ali pa zaprli v trdnjavo. Toda nadvojvoda v ječi — ne, to bi bil prehud skandal. Treba ga bo na kakšen drug način napraviti neškodljivega. Le kako? Kako?

Skušali so ga zastrašiti. Grozili so mu, da ga bodo izgnali iz Avstrije. Na to grožnjo je odgovoril s prezirljivim nasmeškom in s še zlobnejšim člankom. Potem so prišli na drugo misel: poslali so nadenj zapeljive ženske, v nadi, da ga bo v njihovem objemu minila fiksna ideja. Toda nadvojvoda je ugenil, kdo mu je poslal zapeljivke in s kakšnim namenom. Vrnile so se nazaj na Dunaj, ne da bi bile kaj opravile.

Tedad so sklenili na Dunaju opustiti vse nadaljnje prizadevanje — naj revolucionar nadaljuje svoje početje, se bo že naveličal!

In pokazalo se je, da je bila ta politika prava. Videč, da je njegov boj jalov, je nadvojvoda odnehal. Izprevidel je, da z obtožbami in napadi ne bo dosegel svojega cilja. Nezmiselnost je z nedolžnimi iglami zbadati slona.

Ko je prišel do tega spoznanja, je umolknil. Strt in poražen. Življenje Se nadaljuje na 8. strani.

»Vidite, tod se začne pri meni negotovost, zakaj takrat sem izgubil svojega otroškega tovariša izpred oči.«

»Ali mar niste njegov izpovednik?«

»Ne, gospod; mislim da je protestantske vere.«

»Kaj? Protestant je?«

»Mislim, sem rekel; zanesljivost ne vem ničesar. Sicer pa sodim, da vlada na Francoskem verska svoboda.«

»O, saj se z njegovo vero tudi ne ukvarjamo, mar so nam samo njegova dejanja; v imenu gospoda policijskega prefekta vas zato prosim, da nam vse poveste, kar o njih veste.«

»Pravijo, da je velik dobrotnik ljudi. Naš sveti oče papež ga je zaradi njegovih velikih zaslug za kristjane na Jutrovem povzdignil v viteza Kristusovega reda — odlikovanje, ki ga še principi redko dobe. Razen tega ima še pet ali šest velikih križcev.«

»Pa jih nosi?«

»Ne, toda nanje je ponosen. Pravi, da mu je mnogo več do odlikovanj, ki jih dobi človek za dobra dela, kakor do takšnih, ki jih podeljujejo uničevalcem človeštva.«

»Ali ima kaj prijateljev?«

»Ima jih: vsi, ki ga poznajo, so njegovi prijatelji.«

»Sovražnikov tedaj nima?«

»Pač, a samo enega.«

»Kako mu je ime?«

»Lord Wilmore.«

»Kje bi ga mogel dobiti? Ali bi mi lahko dali kaj podatkov o njem?«

»Najbrže zelo dragocene. Bil je z Zacconom v Indiji; če se ne motim, stanuje nekje na Antinovi cesti.«

»Vidim, da se s tem Anlgežem ne razumete preveč?«

»Zaccone mi je prijatelj, on ga pa sovraži; zato je najino razmerje precej hladno.«

»Dovolite, gospod abbé: ali mislite, da je bil grof Monte-Cristo že kdaj prej na Francoskem?«

»Ne, gospod, zakaj pred šestimi meseci se je obrnil name, da mu dam neka pojasnila. Ker pa sam nisem vedel, kdaj pridem spet v Pariz, sem mu svetoval, naj se obrne na gospoda Cavalcantija.«

»Hvala vam, gospod abbé. Zdaj bi vas le še nekaj vprašal; v imenu vere in moške časti vas pozivam, da mi odgovorite brez ovinkov.«

»Govorite, gospod!«

»Ali vam je znano, s kakšnim namenom je kupil gospod Monte-Cristo hišo v Auteuilu?«

»Seveda, saj mi je sam povedal. Rad bi v njej napravil zavod za ljudi, ki so bolni na duhu, po vzoru zavoda, ki ga je ustanovil baron Pisari v Palermu.«

»Ali poznate ta zavod?«

»Le po imenu; pravijo, da je čudovit.«

S temi besedami se abbé prikloni kakor človek, ki da razume, da bi rad nadaljeval delo, pri katerem ga je tujec zmočil.

Ali je neznanec razumel migljaj? Ali je bil pa s svojimi vprašanji gotov? Naj bo že tako ali tako, fudi on je vstal. Abbé ga spremi do vrat in neznanec se poslovili.

Se nadaljuje na 8. strani v 4. stolpcu

Zdravnik in bolnik

Zdravnik po moji volji

Biti mora učenjak in umetnik hkratu in zdraviti duha preko telesa, a tudi telo preko duha. — Jalov strah pred bolezenskimi simptomi

Napisal André Maurois

Večji del svojega življenja sem prestal brez zdravnika. Bolan nisem bil nikoli, proti medicini sem pa imel velike predsodke. Prepričan sem bil, da bore malo ve, da sicer daje boleznim imena, ozdraviti jih pa ne zna, in naposled, da je tistih par koristnih predpisov, ki jih ima v zalogi, široki javnosti že itak znanih. Nahod traja teden dni, če ga zdraviš ali ne. Kdor ima mrzlico, mora živeti po dieti, jeličnik pa spada na čist zrak. Čokolada škodi jetrom, prehitro tek šibkemu sreč. Vsak človek, ki ima le količkaj izkustva, približno ve, kaj je dobro za njegovo telo, in tako bo zmeraj dobro zvožil.

Uredil sem si torej majhno domačo lekarno s tistimi par nedolžnimi zdravili, katerih učinkovitost sem preizkusil pri majhnih vsakdanjih nevšečnostih. Če sem srečal zdravnika, sem imel veliko zadoščenje, ako sem jih mogel dražiti s svojo nejevero.

»Nekega dne boste že drugače govorili,« so mi rekli. Imeli so prav.

Z zdravniškimi knjigami se je začela moja spreobrnitev. A ne z njihovo vsebino, temveč z učinkom, ki so ga dosegli. Ko sem po končani vojni sprevidel, da se je moj stroj obrabil in začel časih stakvati, sem hotel najti v teh knjigah vzroke svoje bolezni in zdravila zanje. Takrat sem bil zelo dostopen vplivom. Komaj sem prebral popis bolezni, sem že začutil vse njihove simptome. Angleški humorist Jerome K. Jerome pripoveduje, kako je pri čitanju neke zdravniške knjige odkril, da boleha za vsemi v njej popisanimi boleznimi. Le znakov nosečnosti je pogrešal, a še tega ni bil čisto gotov. Jaz sem na sebi ugotovil razširitev srca, preslabo delovanje golšnih žlez, prehud krvni pritisk in še tisoč drugih bolezni — vse hkratu. Višek je bil pa vnetje slepiča. Moral bi bil potovati v Ameriko, ko sem zdajci začutil hude bolečine na desni strani. Izračunal sem, da imam ravno še komaj toliko časa, da se dam pred odhodom parnika operirati. Poiskal sem znamenitega kirurga, ki ga štejemo med svoje najboljše prijatelje. Vestno me je preiskal, potlej je pa dejal:

»Nič hudega. O vnetju slepiča ni niti sledu.«

»Od kod pa potem te bolečine?« sem vprašal.

»Mislim, da je glavni vzrok vaše bolezni želja, da vam ne bi bilo treba v Ameriko. Ko boste na ladji, ne bo bolečin nikjer več.«

Zgodilo se je, kakor je napovedal. Gotovost te diagnoze je mnogo pripomogla, da sem se z medicino spet sprijaznil. Kmalu potem sem zares zbolel in našel zdravnika po svoji volji. Tedaj šele sem videl, koliko poguma vlije bolniku odkrit razgovor s pametnim človekom, ki res nekaj zna, kako ga pomiri in odpihne vse fantastične domišljije in ustvari tisto ozračje mira in zaupanja, ki je brez njega sleherno uspešno zdravljenje nemogoče. Toda nemara bo boljše, če poskusim popisati, kakšen naj bo zdravnik po moji volji.

Če naj mi zdravnik vlije zaupanje, mora kot znanstvenik z znanstvenimi metodami preiskati človeka in zdraviti bolezen. Verujem v analize; prepričan sem, da se da dognati, ali organizmu manjka te ali one snovi; zelo mi je ustrezno, če mi zdravnik predloži primerjalno bilanco: vidiš, takle je bolni organ, takle pa normalni — in če je zdravniku ta rezultat osnova njegovega zdravljenja. Toda hkratu želim, da je moj zdravnik umetnik in da se s čisto drugačnimi, vprav nasprotnimi metodami, z metodami modrijana in romanopisca, posveti proučevanju bolnika. Jalovo je zadrževati človeku, da ni preiskava nič dognala. Zdravnik mora bolnika pomiriti, kakor je tako imenitno storil moj kirurg, hkratu pa odkriti vzrok tožb. Človeški stroj se velebistveno razlikuje od vseh drugih strojev; volja, strah, nevednost vplivajo nanj, kakor alkohol, morfij ali insulin. Dober zdravnik zdravi duha preko telesa, toda tudi telo preko duha. Kakor vsak človek dejanj je tudi on oportunist. Izprašuje prav toliko, kolikor svetuje; ve, da vsak človek svojo naturo precej dobro pozna in da se more zdravnik učiti od bolnika kakor bolnik od zdravnika. Tak zdravnik je v častih pri meni.

Kakšni so pa zdravniki, ki jih odklanjam?

Vsem mogočim vrstam pripadajo. Na primer zdravnik, ki bolnika ne posluša. Eden izmed največjih blagoslovov, ko je človek bolan, je prilagodljivost, da lahko venomer o sebi govori. Te sreče zdravnik ne sme ukrasti ubogemu bolniku. Ko pacient zagleda zdravnika, hoče izrabiti prilagodljivost, da mu popiše bolečine, svoje drobne nevšečnosti, ki jih dotlej živi duši ni zaupal. Če mu zdravnik zapove molk, če nemara dolgovozno, nemara abotno popisovanje, ki vendar izvira iz neznanega strahu, zahaja ali celo prezirljivo preseka, zapusti v rani strupeno in nevarno želo. Zdravnik utegne biti pustuh, toda z bolniki mora biti dobrohoten.

Se mnogo hujši je pa zdravnik, ki govori o samem sebi. »Tifus?« reče. »Kaj vam ne pride na um — kakšen tifus neki! Tisto, kar sem jaz imel, ko sem bil sedeminosemdesetega leta še asistent — to je bil tifus! Moj šef je bil takrat...« In nato se začne povest brez konca in kraja. Ta njegova povest ima dve hibi: prvič je dogočasna, drugič pa ne da bolniku, da bi govoril o svoji bolezni, ki je vendar v njegovih očeh neskončno važnejša. Bolnik bo z zanimanjem poslušal kvečjemu popisovanje bolezni, ki so nevarnejše od njegove (da, časih celo z užitkom posluša), ker ga pomiri. Ne; vsak zdravnik bi se moral ravnati po temle načelu: zbuditi mora v bolniku vtis, da ni zanj (za zdravnika) ničesar važnejšega na širnem svetu od pacienta, ki je baš pri njem, in njegove bolezni.

Neznosni so tudi zdravniki, ki kar razmetavajo okoli sebe tuje, nerazumljive besede, in mislijo, da so z boleznijo že obračunali, če ji dajo dolgo grško ime.

Najnevarnejši med vsemi vrstami je pa tisti zdravnik, ki se je zaljubil

HUMOR

Še slabše

»Kako se vam zdi ta slika?« vpraša umetnik kritika.

»Hm... lahko bi bila slabša.«

»Oprostite,« odvrne užaljeno slikar, »vaša sodba se mi zdi nekoliko ostra. Ali je ne bi malo popravili?«

»Prav rad! Ne more biti slabša!«

Potem pa že!

»Ali imate spričevala gospodinji, kjer ste doslej služili?« vpraša gospa Mico, ki se je prišla ponujati za služkinjo.

»Ne, gospa,« odgovori prostodušno Mica, »raztrgala sem jih!«

»Raztrgali! Kako morete biti tako prismojen!«

»E, gospa, če bi jih videli, ne bi tako govorili!«

Doslovno

»Časih sem videl že lepše dni, gospod,« potoži nezaposlen delavec.

»Že mogoče,« odvrne ogovorjenec. »Tudi jaz jih pomnim. Toda zdajle res ne utegnem razpravljati o vremenu.«

Pa odejo čez ušesa...

Gospod Mrmolja pride k zdravniku.

»Gospod doktor, ali imate kakšno zdravilo za smrčanje? Ves nesrečen sem; tako glasno smrčim, da se še sam zbudim.«

»Če je tako,« odgovori zdravnik, »bi vam svetoval, da greste v drugo sobo spat.«

Smola

»Ali je res, da se je vaša zaročenka prejšnji teden poročila?«

»Res.«

»Takšna smola!«

»Res!«

»Koga je pa vzela?«

»Mene.«

Zakonski dvogovor

»Kakšen osel sem bil, ko sem to vzel!« zavpije srdito mož.

»Misliš, da tega nisem vedela?« ga zavrne žena. »In jaz nesrečnica sem upala, da te bom popravila!«

Prenos po radiu

»Drevi bo prenos radijske revije. Pravijo, da nastopi kar sto plesalk! Ali boste poslušali, gospod Mrna?«

»Niti na um mi ne pride!«

»Zakaj ne?«

»Ker se mi takšno poslušanje tako zdi, kakor če bi me kdo hotel nasititi s pripovedovanjem o kosilu, namestu da bi mi ga prinesel na mizo.«

Moderen oglas

»Mlad gospod, ki bi se rad oženil, išče starejšega in izkušenega gospoda, da mu izbiže to misel iz glave.«

Definicija

Učitelj: »Koga imenujemo odraslega človeka?«

Učenec: »Odrasel človek je tak, ki zgoraj in spodaj nič več ne rase, temveč samo še v sredi.«

v to ali ono kemično snov, od katere pričakuje rešitve za vse bolezni, ali pa v kakšno malo znano žlezo, katere slabo delovanje naj bi bilo vzrok jetike, starostne oslabelosti, revme in kaj vem česa še.

Bog obvaruj bolnike takih enostranskih zdravnikov! Pošlje naj jim rajši smotrenega, razumevanja polnega in potrpežljivega zdravnika, ki je dognal notranjo zvezo med znanostjo in umetnostjo, med diagnozo in sočutjem.

Ljubezenski roman Johana Salvatorja

Nadaljevanje s 6. strani

je zanj izgubilo sleherno ceno. Sam sebi se je zazdel živ mrlič. Da mu ne bi bilo treba več razmišljati, se je spet vrnil v pijačo. In tako so mu minevali dnevi, tedni in meseci v prepasti oblasti alkohola.

Casih, v redkih bistrih trenutkih, se je spomnil pešice svojih prijateljev, ki jih je pustil na Dunaju. Tako sam je bil, da je koprnel po družbi. Ker ni mogel priti drugače z njimi v stik, jim je pisal. Toda odgovora ni dobil. Nadvojvoda, ki je na dvoru v nemilosti, nadvojvoda, ki se ukvarja z revolucionarnimi idejami, je nevaren človek ter utegne samo kompromitirati tistega, ki bi mu pisal...

Molk prijatelj je bil za nadvojvodo najhujši udarec. Bilo mu je kakor človeku, ki plava nad prepadom. Njegovi prsti se krčevito oklepajo rešilne skale, toda dolgo ne bodo več vzdržali in potem ga bo pogoltnila črna globina. Prepad je pozabljen. Ljudje so ga začeli pozabljati kakor da bi bil umrl...

Ko neke noči ni mogel zaspati, je sklenil pod vplivom alkohola in obupa, da pojde v Bolgarijo. Tam so se ravno takrat dajali, ker se niso mogli zediniti, kdo naj zasede izpraznjeni prestol. Zakaj ne bi on postal bolgarski car? — — —

Se tisto noč je pisal prestolonasledniku Rudolfu, ki ga je z njim vezalo staro in iskreno prijateljstvo. V pismu mu je sporočil svoj sklep.

»Zmešalo se mu je!« je z grozo vzkliknil Rudolf, ko je prebral pismo. Nesrečni nadvojvoda se mu je smilil. Mora ga rešiti! Le kako? Pred vsem se mora najprej vrniti na Dunaj!

Prestolonaslednik je šel k cesarju, mu v najmračnejših barvah naslikal nadvojvodovo obupno duševno stanje in ga prosil, naj mu odpusti. Cesar je že hotel odnehati, ko je pa slišal, da misli nadvojvoda Johan Salvator na bolgarski prestol, je srd v njem še huje vzkipeł.

»Pregnanstvo je zanj še premajhna pokora!« je zavpil. »Moram ga še strože kaznovati!«

Še tisti dan je grožnjo izvršil: odstavil je nadvojvodo od poveljništva drugega topniškega polka.

To je bila zanj okrutna kazen. Občutneje nadvojvode res ni bilo moči zadeti, saj je zelo ljubil svoj

polk in bil ponosan na poveljništvo. Cesar je bil udarec pravilno preračunal...

Nadvojvoda je junaško in s stisnjenimi zobmi sprejel to ponižanje. »To je konec!...« je zamrmral.

Med njim in dvorom je zazijal prepad. In v njem je dozorel sklep, da za zmeraj zapusti vojsko in obrne dvoru hrbet.

Odpeljal se je na svoj grad Orth na bregu Gmundenskega jezera. Prošlost je zanj umrla. Izpremenila se je bila v kupček pepela in pokril jo je črn nagrobni napis. Zdaj se je začelo

drugo, novo življenje. Nadvojvoda je sklenil postati navaden državljani, delati od zore do mraka kakor kmet in nič več misliti na preteklost...

Novi način življenja je nadvojvodi prijal. Delal je v cvetličnjaku in na vrtu, časih je pa stopil v gozd na lov.

Tam v gozdu je nekoč slučajno srečal žensko, ki je imela v njegovem življenju igrati veliko vlogo. Do tega srečanja je igrala že mnogo vlog — saj je bila gledališka igralka — toda v tej novi vlogi je bila plaha in boječa kakor začetnica.

Se nadaljuje v prihodnji številki

GROF MONTE-CRISTO

Nadaljevanje s 7. strani

Voz ga odpelje naravnost pred stanovanje kraljevskega prokuratorja.

Uro nato zavije isti voz proti ulici Fontaine-Saint-Georges in se ustavi pred števil. 5. Tam je stanoval lord Wilmore. Tujec je bil lorda pismeno prosil za sestanek in le-ta mu ga je določil za deseto uro. Ko se odposlanec policijskega prefekta oglasi deset minut pred deseto, mu povedo, da se lord Wilmore, drugače posebljena točnost, še ni vrnil, vendar bo zanesljivo ob desetih že nazaj.

Tujec je čakal v sprejemnici. Čez deset minut začne biti deset; pri petem udarcu se odpro vrata in na pragu se prikaže lord Wilmore. Bil je prej visoke kakor srednje postave, z redkimi rdečkastimi zalizci, belo poljo in plavimi, že sivečimi lasmi. Oblečen je bil na pristno angleški način, to se pravi, imel je višnjevi frak z zlatimi gumbi in visokim šivanim

Malo dražji recepti

Časih bi gospodinje rade pripravile kaj okusnejšega, kar ni za vsak dan. Evo Vam danes nekaj takšnih receptov. Jedi, pripravljene po njih, so boljše od vsakdanjih, a seveda tudi nekoliko dražje

Poprovo meso

Za tri osebe. Pol kile pljučne pečenke ali roastbeaf zrežemo na majhne zrezke, potolčemo na obeh straneh, solimo in popramo ter jih v razbeljeni masti hitro popečemo, da zarumene. V ostali masti opravimo žličico sesekljane čebule, dodamo malo moke in prilijemo četrt litra vode. V to omako denemo še ščepec popra in dušimo meso do mehkega. Preden jed serviramo, začínimo omako še z žličico kisle smetane.

Paprična pečenka

Za tri osebe. Šestdeset dek govedine (pleče) solimo, potresemo s sesekljano zelenjavo in čebulo, polijemo s 4 dekami masti in pečemo v pečnici, dokler meso lepo ne zarjavi. Nato vzamemo pečenko iz kozice, v njen sok pa vmešamo majhno žličico sladke paprike in poldrugo veliko žličico moke. H koncu zalijemo s pol litra vode. Ko je omaka prevrela,

Izpadanje las in prhljaj

prepreči samo znano sredstvo Voda iz kopriv. Lasje postanejo spet bujni, vrne se jim lesk in postanejo popolnoma zdravi, če jo redno dvakrat na teden uporabljate. 1 steklenica z navodilom stane Din 30.—. Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 34.

Lepe dekliške prsi

dobi lahko vsaka žena tudi v najtežjih slučajih že v kratkem času, če se masira s čudežnim eliksirjem Eau-de-Lahore. — 1 steklenica z natančnim navodilom stane Din 40.—. Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 34.

Rešitev križanke št. 12

Vodoravno, po vrsti: brv, kad, baer, rana, es, v, o, on, r, varna, t, ab, r, i, ko, čoln, klin, rja, alt.

jo polijemo čez pečenko, ki jo dušimo v tej omaki, dokler se ne zmehča. Meso zrežemo v primerne kose, omako pasiramo ter vmešamo v ocedek osminko litra kisle smetane in s tem polijemo pečenko.

Gospodinja mora vedeti:

Bencina nikoli ne prinašajte v kuhinjo. Ne hodite s cigareto v bližino, ne odpirajte steklenice preblizu petrolejke ali sveče. Bencinski vzduhi, ki uhajajo iz steklenice, se kaj radi vnamejo. Zato: pozor!

Kožnate rokavice perite previdno v bencinu. Najboljše je, če opravite to delo blizu okna, na dvorišču ali na mostovžu. Pazite, da ne pride kadilce blizu. Kadar perete rokavice v bencinu, dolijte ledeno mrzle vode. Nikar jih ne grejte pri topli peči, a tudi rokavice ne obešajte v kuhinjo nad štedilnik, da se osuše. Bencin itak hitro izhlapi. Roke si pa ogrejte, če sedate nanje.

Vabimo Vas k nakupu v najcenejši oblačilnici

A. Presker

Sv. Petra cesta 14

ovratnikom, kakršne so nosili leta 1811. Njegov telovnik je bil bel, hlače pa najmanj za tri palce prekralke.

Njegove prve besede so bile: »Gofovo veste, gospod, da ne govorim francoski.«

»Vem vsaj to, da neradi govorite,« odvrne prefektov odposlanec.

Dopisna šola

Nemščino, esperanto in slovenščino poučuje pismenim potom Jezikovna dopisna šola na Jesenicah (Gorenjsko). Učnina nizka.

Zahtevajte prospekt. Priložite znamko za odgovor.

Od dobrega k najboljšemu!

ste se napotili, ako greste izbrat blago za obleko, plašč, kostum in manufakturo sploh k tvrdki

NOVAK, LJUBLJANA

Kongresni trg 15 - pri nunski cerkvi

Naše nove znižane cene:

Flanela za perilo a Din 8.—
Barhent za obleke . . . a Din 10.—14.—
Volneno blago za obleke a Din 22.—, 35.—
Volneno blago za plašče a Din 72.—, 98.—
i. t. d.

Ogromna izbira

Da ne pozabim:
Še danes moram poslati naročnino za »Družinski Tednik«!

DLAKE, cenj. dame!

na licu itd. Vas ženirajo, kvarijo Vam lepoto, eleganco in sramežljivost.

»Venera« eliksir Vas reši v par sekundah, brez bolečin, brez opasnosti vseh nepotrebnih dlak.

Naročite še danes lepo dišeči »Venera« eliksir, ne bo Vam žal.

Dobi se ali po pošti pošlje:

1 stekl. za Din 10.— (predplačilo), na povzetje 18.—, dve Din 28.—, tri Din 38.—.

COTIČ RUDOLF, Ljubljana VII

Janševa 27 (prej Kamniška 10 a)

Din 1000- plačam

ako Vam »Radio Balzame« ne odstrani kurjih očes, bradavice, trde kože, bul itd.

Ze dalj časa nisem nič naročil, ker ljudje poskušajo raznovrstna sredstva, a sedaj so se prepričali, da je Vaš preparat še najboljši, in ga zopet zahtevajo. Frane Maček, čevljarna, Dol. Logatec.

Zahtevajte povsod v Vašem interesu samo »Radio Balzame«. Dobi se ali po pošti pošlje: 1 lonček za Din 10.— (predplačilo), Na povzetje Din 18.—, dva 28.—, tri Din 38.—.

RUDOLF COTIČ, Ljubljana VII

Janševa 27 (prej Kamniška 10 a)